

ΠΑΛΛΑΒΩΝ ΑΠΟΘΑΝΕΣΜΗ.

Ἡ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΠΟΙΗΣΙΝ.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπτὰ ἦσαν οἱ κατὰ τῶν Θηβῶν
ἐκστρατεύσαντες ἀρχηγοὶ· καὶ τὸν πόλεμον ἐκείνον τὸν
τοσοῦτον διάστημα μόνις μετὰ 2500 ἔτη, ἤτοι σήμε-
ρον, ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶσιν ἐπτὰ κεφαλαὶ τοῦ αἰῶνός
μας!

Καὶ ἰδοὺ ἐν ἐλλείψει Θηβῶν λαμβάνουσιν ὡς ἐχθρὸν
σημεῖον τὴν ποίησιν καὶ ἐκστρατεύουσιν οἱ γεννάδες κατ'
αὐτῆς μὲ μένος Αἰάντος καὶ τάχος Ἀχιλλέως καὶ μὲ
τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν ἢ νὰ καταστρέψωσιν αὐτὴν
ἐξ ὀλοκλήρου ἢ ἐν ἀποτυχίᾳ νὰ λογισθῶσι τοῦλάχιστον
ποιηταί.

Καὶ ἰδοὺ τὸν Ἀδραστὸν ἀντιπροσωπεύει ὁ Διονύσιος
Ζαχωρίτης τὸν Ἀμφιάραον ὁ Κωνσ. Ζ. Εὐσταθιεῖαδης,
τὸν Καπανέα ὁ Ἑπαμ. Ἀννινος, τὸν Ἱππομέδοντα ὁ
Γεράσιμος Μήλας, τὸν Τυδέα Ἰωάννης ὁ Σιδηροκαστρί-
της, τὸν Παρθενοπαῖον Χαράλαμπος ὁ Πατρίκιος καὶ
τὸν Πολυνείκην ὁ Σπυρίδων Καρύδης.

Λυπούμεθα μόνον ὅτι ὁ σοφὸς ἐν βλαξίν Ἑπαμινών-
δας Ἀννινος ἀντεπροσώπευσε τὸν Καπανέα, διότι καὶ
σοὶ δὲν ὑπάρχει σήμερον Ζεὺς ἵνα κατακεραυνώσῃ αὐτὸν,
ὑπάρχουσιν ὅμως Ζοχάδες αἵτινες αἰμορροδιακῶς κατα-
ταρταρόνουςι πάντα σοφὸν καὶ καθάπερ ὁ Προμηθεὺς ὑ-
ποκλέπτουσι τὸν ποιητικὸν νοῦν τῶν πάνυ πεπαιδευμένων.

Ἴνα δὲ καταδειξώμεν τὴν γενναιοῦτητα καὶ τὸ ἀτρό-
μητον ἐκάστου αὐτῶν, ἰδοὺ παρουσιάζομεν τῷ φιλομού-
χῳ ἀναγνώστῃ δεῦρματι τῶν ἀθανάτων ἔργων των.

Α. Διονύσιος Ζαχωρίτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἰδοὺ τὸν

βαδίζει ὡς

κλῆλος καὶ

κρατεῖ

μᾶλλον τὰ σπουδαιότερα ὅπλα του, δέσμην ἑλὼν δι-
 ὄλων πρὸς πώλησιν, δέσμην ἑλὼν ἐφημερίδων πρὸς δι-
 κνομήν. Ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι ἐρωτευμένος εἰς τὴν
 Ἀγγέλικαν, τί πταίει ;

Ἀστράπτει καὶ ἡ αὐγοῦλα, λάμπει τὸ ρόδον,
 Ζῶσι στὴν κόσμον μίαν στιγμὴν,
 Ἀλλὰ Ἀγγέλικας τὰ θεία κάλλη,
 Ἔσονται αἰώνια ἐπὶ τὴν γῆν !

Καὶ ἐν τούτοις ὁμολογεῖ ὁ ἀτρόμητος ὅτι ἐκοίνασε
 γράψας τὴν συλλογὴν διὰ τὰ θεῖα τέκνα του· ὁ
 πρὸς τὴν Ἀγγέλικαν λοιπὸν ἔρωσ τοῦ Ζαχωρίτου εἶναι
 πάντῃ διάφορος τῶν ἄλλων ἐρώτων, διότι οὗτος εἶ-
 ναι καὶ παραγωγὸς ἄρτου.

Πάντα λατρεύουν καὶ προσκυνοῦσιν
 Ἐδῶ Ἀγγέλικαν ἔχουν Θεόν,
 Δὲν μ' ἐξιπάζουν τὰ μεγαλεῖα,
 Ἴσχυν δὲν ἔχουν σὰ μὲ καμμιά.

Σὰν τῆς θαλάσσης τ' ἄγχιον κύμα
 Ὁρμαίει ἐπάνω μας ἡ δυστυχία
 Πλὴν τῆς Ἀγγέλικας ἡ ὠραιότης
 Θὰ μ' ἔχει εὐδαίμων παντοτινά !

Οἱ στίχοι οὗτοι τῶν ὁποίων ἀπομίμησις βεβαίως εἶ-
 ναι αἱ φῆδαι τοῦ Πετράρχου, λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσ-
 σαι ὅτι εἶναι ἔργον ἄλλου ποιητοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν
 καὶ σοφοῦ· ἀλλὰ τί ταχα ; εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτε-
 ρον ἄξιος ἱπαιῖων ὁ Ζαχωρίτης ὅστις ἔφερεν αὐτοὺς εἰς
 φῶς ;

Οὐχ' ἦντιον ἀξιοθαύμαστον εἶναι τὸ νευρώδες καὶ ζα-
 ηρὸν τοῦ ἐπομένου τετραστίχου.

Τοῦ Θεοῦ εὐχὴ καὶ ὁργὴ
 Εἶν' τὰ χρήματα ! ἡ δραχμὴ
 Ἡ δραχμὴ εἶν' σὰ μαχαίρι
 Ποῦ βαστάει καθεὶ στο χέρι.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἐν συντόμῳ ὁ Ζαχωρίτης.

Β'. Κωνσταντῖνος Ζ. Εὐσταθείαδης.

« Δός μοι πᾶ στῶ καὶ γὰρ κινήσω » ἔλεγεν ὁ Ἀρχι-
 μῆδης « Δός μοι δύναμιν καὶ τὸν Εὐσταθείαδην θὰ ἐξυ-
 μνήσω » λέγω ἐγώ· διότι ἀπαιτεῖται ἰκανότης οὐκ ἐλί-
 γη ἵνα ποιήσῃ τις γνωστὰς τὰς ποιητικὰς χάριτας αἰτι-
 νας κοσμοῦσιν αὐτόν· καὶ ἔπειτα ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὅτι
 ἄκανθα οὐ φέρει βότρυς. Τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο κατα-
 δυκνύεται νῦν ὡς λελανθασμένον, διότι ἰδοὺ ὁ Εὐσταθεί-
 αδης τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ ποιητής. Ἀκούσατέ τον
 καὶ φρίξατε !

Βροντὴ ἦτοι ἀναφορά.

Εἶναι ἡ ἐπιγραφή τοῦ ποιήματος ! ἀπειθύνεται δὲ
 πρὸς τοὺς κραταιοὺς τῆς γῆς· καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄλ-
 λους τάδε,

Ῥωσσία, Ἰταλία καὶ Ἀμερικὴ
 Αὗται αἱ τρεῖς Δυνάμεις εἶναι συμβοητοὶ
 Ἕλληνας μὴν φεῖσθε, ὅλοι θαρρύνεσθε
 Π' ἀκούτε τὴν Ῥωσσία πῶς ἀποκρίνεται
 Ζεῖς οἱ πρεκουρατόροι νὰ ξεσκαλώσεται
 Τὸ πατρογονικόν μας νὰ μᾶς τὸ δώσετε.
 Τὸ ἀνατολικόν μας ζήτημα λύσεται
 Σὲ τοῦτο δὲ τὸ ἔτος νὰ τὸ ξωφλήσετε
 Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον ποῦ θὰ πληρώσετε
 Καὶ τὰ προφητευμένα τὰ τελειώσετε.
 Καὶ σὰ παρακαλοῦμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοί
 Γιατὶ μᾶς πολεμοῦνε τόσοι ἀγαρινοί
 Ἡμεῖς ὅμως ζητοῦμεν αἰ' εἰσᾶς λογαριασμοὺς
 Ὅθεν Θεὸς θὰ κρίνῃ μεγάλους καὶ μικροὺς
 Εἰ, τὸν ἐπίγειον κόσμον σεῖς εἰσθε οἱ Θεοί
 Κ' ἀφήσετε τὴν Κρήτη μόνη τις νὰ χαθῇ ;
 Ὁρέμματα τῶν Ἡρώων μεγάλοι καὶ μικροί
 Τῆς μάχης τὸ πεδῖον ὅλους μᾶς καρτερεῖ

τὸ πῶς καὶ πότε προβάλετε καὶ βγάλτε μιὰ φωνὴν
 ἡ ἀκαταστάσις ὅλοι ὅς εἰναι χριστιανοί
 καὶ τὴν ἐκείνησιν ἐπὶ τὴν πόλιν χριστιανὸς

Τότες δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι ζωντανὸς
 Ἐξήντ' πέντε ἔτη στὸν κόσμον περπατῶ
 Πίκρες στενοχωρίες ποῦ νὰ διηγηθῶ.
 Νῦν δὲ ἡλευθερώθην ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς
 Τοὺς λόγους τοὺς δικούς μου δὲν σέβεται κανεὶς
 Ἐγὼ ἔμεινα ἕνας χυδαῖος καὶ δὲν ἔχω φωνή
 Σὰν τζίντζικας θὰ σκάσω λαλῶντας στὸ κλαρί.
 Βοῶντας καθ' ἡμέραν μ' ἀπέρασ' ὁ καιρὸς
 Καὶ θέλει πῆ καθ' ἕνα πῶς εἶμαι καὶ ζουρλὸς
 Ὡ πίστη! ὦ Πατρίδα, ὦ πράγμα ἱερὸν
 Οἱ προὔχοντες σ' ἐκάμαν ὡς πράγμα βρομερόν.
 Ἀλλὰ τι προχωροῦμεν; οἱ στίχοι τοῦ Κυρίου Εὐ-
 σταθιάδου δὲν εἶναι βεβαίως χλωροκούκια διὰ νὰ ἔχωσι
 τι τὸ ἀπορριπτέον· οὔτε ἕνα αὐτῶν δὲν δύνασαι ν' ἀ-
 πορρίψης· καὶ ἐὰν μεθύοντες ἐν τῇ ἀναγνώσει των τοὺς
 συνερισθῶμεν, τοὺς ἀντιγράφωμεν ὅλους καὶ τότε ἐπι-
 χειροῦμεν ἀνατύπωσιν τῆς «Βροντῆς ἢ ἀναφορᾶς». Ποῦ
 εἶσαι Ζαλακῶστα νὰ σχίσῃς τὸ Μεσολόγγιόν σου ἀναγι-
 νώσκων τὴν Βροντὴν τοῦ Εὐσταθιάδου; ὦ! νομίζω ὅτε
 σὲ βλέπω καταλαμβανόμενον ὑπὸ ποιητικῆς φρικῆς καὶ
 ἐκφωνοῦντα «τὸ τρόπαιον τῆς Βροντῆς οὐκ εἶ με κα-
 θεύδειν!»

Τελυτᾶ δὲ τὸ Βροντερόν ποίημα διὰ τοῦ ἐξῆς ἐν πε-
 ζῷ παραγράφου.

Ὡς ἀμαθὴς καὶ συμπατριώτης Ἕλλην εὐηρεστήθην νὰς
 ἐκδόσω τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιόν μου (σ) εἰς τοὺς ἀδελ-
 φούς Ἕλληνας· Εὐελπιζόμενος δὲ ὅτι πεποιθότες θέλε-
 τε ἐπιδεχθεῖν αὐτὸ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνοχλήσεως.

Ὁ ἀμαθὴς Ἕλλην
 Κ. Ζ. Εὐσταθιάδης.

Γ'. Ἐπαμ. Ρ. Ἀννίνος.

Ἐδῶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν οὐρανίσκον
 μου, καὶ χαίνων σιγῇ! Προκείται περὶ τοῦ Ἰακώβου

(α) Τὸ ἀποκαλεῖ ποιημάτιον μετριοφροσύνης ἐν ἑκατ.

νῶνδα καὶ οὐχὶ περὶ παρονυχίδας! Καὶ μήπως πρῶτος
 ἐγὼ νῦν ἐξυμῶν τὸν Ἀτλαντα τοῦτον τῆς ποιήσεως καὶ
 πεζογραφίας, τὸν ἐν Ζογάραις σοφὸν συγγραφέα; Καὶ
 πῶς ν' ἀρχίσω καὶ πῶς νὰ τελειώσω προκειμένου περὶ
 αὐτοῦ; ἢ ποῖον ἐκ τῶν ποιημάτων του νὰ καταδείξω;
 Ὅποιαν κογχύλην νὰ λάβω ἐκ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ τῆς
 ποιητικῆς αὐτοῦ ἀνεξαντλήτου σοφίας; Ἀπαιτεῖται
 θάρρος! ἔμπροσ; Ἰδοὺ ἐν ποίημα τοῦ Ἐπαμεινώνδα!
 ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος κλίνετε πάντες τὴν κεφαλὴν, ἄρ-
 χομαι!

Ὁ φθόνος.

Ὡς ἂν μονάρχης τῶν θνητῶν, προβαίνει ἀπὸ τὸν ἄδ' α
 Τὸ λαμπρὸν φῶς, τῆς ἀρετῆς νὰ σβύσῃ ἐστὶ σκοτάδι!

Ἡ Ἀφορμὴ

Τὴν οὐρανίαν τῆς χαρὰν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ
 Καὶ διὰ τοῦτο ἀνάνδρα παντοῦ τὴν κατατρέχει.

Τὰ ὅπλα τοῦ φθόνου.

Τὸ ψεῦδος, ἡ ἐπιβουλὴ, παντοῦ ἡ ἀγρυπτεία . .
 Μ' αὐτὰ τρέφει τὸ μῖσός του χωρὶς ὀρθὴν αἰτία.

Ὁ πόλεμος.

Καθὼς ἡ νύχτα πολεμᾷ μὲ τὴν ὀραία ἡμέρα
 Καὶ τέλος πάντων χάνεται εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα
 Ἔτσι κ' ὁ φθόνος μάχεται τῆς ἀρετῆς τὰ κάλλη
 Καὶ τέλος ἀφανίζεται στὴ θεία τῆς ἀγάλης.
 Καὶ ὅμως γέννημα τῆς ἀρετῆς κ' ὁ φθόνος
 Κι' ἡ ἀρετὴ τὸ τέκνον τῆς τρώγει καθὼς ὁ Κρόνος
 εἶναι τὸ τέκνον τῆς καθὼς καὶ τῆς ζωῆς ὁ χάρος
 Καὶ τοῦτο ἴσως ἔκαμε τὸν φθόνον νάχῃ θάρρος.

Ὁ θρίαμβος.

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὸ ἀρτίως ἐκδοθὲν Ἀλληγορικὸς ὠχαδιακοπολιτικὸν

ποίημα τοῦ ἐν λόγῳ ποιητοῦ, τοῦ μεταδάντος εἰς τὸν Ἄδην καὶ κατὰ δυστυχίαν ἐπανελθόντος, δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς μας ἵνα παραθέσωμεν σπουδαία τινὰ τιμά-
χια ἐξ αὐτοῦ. Χαίρομεν δὲ ὅτι ἀφιέρωσεν αὐτὸ κατὰ
μίμησιν τοῦ Εὐσταθείαδου πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Δὲν προσθέτουμεν τίποτε διότι ἐπὶ τέλους φοβούμα-
θα μὴ τις τῶν ἀναγνώστων, ἀκούων τοὺς τόσους ἐπαί-
νους μας ἐκφωνήσῃ «καὶ τίς φέγει τὸν ἄνδρα» ! καὶ
προβαίνομεν εἰς τὸν

Δ'. Γεράσιμος Μῆλας.

Ἐκλογικὸς ποιητὴς, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν κλαπῶν
καὶ τῶν σφαιριδιῶν τῆς ἐκλογῆς ! Δὲν λέγομέν τι πρὸς
αὐτοῦ διότι Μῆλας εἶναι καὶ ῥιμλεῖ μόνος του.

Νέος ἀστὴρ ἀνέτειλας
Τῶν νήσων καὶ Ἑλλάδος
Καυχώμεθα προφέροντες
Γεώργιος Τυπάλδος !

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει ὡς θέμα τὸν
εἰς τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐπιτυχόντα Γεώργιον Τυ-
πάλδον Ἰακωβάτον.

Εἰς τὴν Βουλὴν σὺ ἐσπείρας
Σπόρον Ἐλευθερίας
Ἀτρόμητος γεννώμενος
Κατὰ τῆς Προστασίας.

Σὺ καὶ ὡς πληρεξούσιος
Τροπαιοφόρος ὤφθης,
Ἐπίρμαχος ἀναδειχθεὶς
Παρ' ὄλων ἡξιώθης.

Σοὶ ἀναπέμπομεν λοιπὸν
Ὁ ἄνερ τὰς εὐχὰς μας
Διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν
Εἰς τὰ συμφέροντά μας.

Καὶ κατευθύναι Κύριος
Τὰ διαθήματά σου
Ὅπως δι' ἔργων ἀγαθῶν
᾿Ωσι τὰ ῥήματά σου !

«Οἱ περ ἡ δέσποινα, τοῖα χ' ἡ κύων» ἔλεγον οἱ
κρχαῖοι· ὁ νοῶν νοεῖτο.

Ε'. Ἰωάννης ὁ Σιδηροκαστρίτης.

Σίγα πᾶς ἄστω λείως ! ἐδῶ πρόκειται περὶ θρησκει-
ας, περὶ οὐρανῶν, περὶ Μακράκη, περὶ ἀρετῆς καὶ Σι-
δηροκαστρίτου. Τὸ ποίημα ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἐπιγρά-
φηται

“Ἐπαινος τοῦ κ. Α. Μακράκη.”

καθ' ἡμᾶς κριτὰς ἤθελεν εἶσθαι προτιμώτερον ἢ ἐπιγρά-
φετο

“Ὡδὴ εἰς τὴν ζευζεκίαν.”

Γεύθητε τιμάχιον τοῦ ποιητικοῦ τούτου λουκουμίου.

Αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ χάριτες χιτῶν' ἐξύφαν' σοι
Δαμπρὸν καὶ χρυσοῦφαντον καὶ ζηλωτὸν τοῖς πᾶσι,
Κ' ἐνέδυσαν σεμνοπρεπῶς τὸν ἄδολον ψυχὴν σου.
Στολὴν τὴν ὠραῖσασαν ἀρρήτως τὴν μορφήν σου.
Πλάσμ' ὅθεν οὐράνιον ἐμφαίνει ὁ χαρακτήρ σου
Ἐπ' γειον φαινόμενον πτηνὸν τοῦ παραδείσου.
᾿Ωστε ὁρώσα ἡ ἀρετὴ τὴν καλλονὴν τὴν τόσην
Κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἵνα ἐν σοὶ σκηνώσῃ.

Ὡς Νῶε ἐν τῇ Κιβωτῷ Κατακλυσμοῦ ἐσώθη,
Οὕτω καὶ σὺ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου ἐλυτρώθης (α).

(α) Καὶ ἐν τούτοις ὡς μανθάνομεν ὁ κ. Μακράκης
εἶναι ἐρωτευμένος εἰς μίαν Καλογραῖαν, καὶ ἤθελε
ἀποφασίσαι ὡς τοιαυτὴ λαίχνη, ἂν δὲν ἀκηροῦντο ἀπὸ πολ-
λῶν τῶν ἐργασίμων.

Τὰ τείχη τῆς 'Ιερὺ ῥίπτ' 'Ιησοῦς σαλπίσας
 'Ἡμῖν δὲ πύλας τῆς 'Εδὲμ ἀνοίγει ἡ φωνὴ σας
 Καὶ ὁ Σαμψὼν τῶν Φιλιστῶν τὸ μέγαρον κρημνίζει
 Τῶν δὲ Μασσῶν τὸν Ναὸν Μακράκης ἀφανίζει.
 Τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ τὴν γῆν πληροῖ ὁ φθόγγος
 Σοῦ δὲ λαλεῖται πανταχοῦ ὁ ἔγγραφός σου Λόγος
 Εἰρήνη τὴν οὐράνιον εἰς γῆν θέλεις νὰ φέρης
 Νὰ ἄρῃς τὰς θρησκευτικὰς ἀπὸ τὸν κόσμον ἔρεις.
 Θαυμάζουν οἱ σοφοὶ τῆς γῆς διὰ τὴν προκοπὴν σου
 Τοὺς πάντας γὰρ ἐφίμωσεν ἡ αὔρα λογικὴ σου
 'Ἡ δὲ 'Ελλάς σεμνύνεται ἐπὶ τῇ Σῇ σοφίᾳ
 Νὰ ἐπαναλάβῃ ἐλπίζουσα τὴν πρώτην τῆς εὐκλείαν.

Λησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Κ. Σιδηροκασ-
 στρίτης εἶναι Ζακύνθιος, ὁ ἐστὶ συμπολίτης τοῦ Σο-
 λομοῦ. Δικαίως ἄρα δύναται νὰ σεμνύνεται ἡ ἀνθηρὰ
 νῆσος ἐπὶ τῇ τριάδι τῶν ποιητῶν τῆς, Σολομοῦ, Φω-
 σκόλου καὶ Σιδηροκαστρίτου, καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα
 καὶ τὰς Μούσας δὲν θὰ ἔπραττε κακῶς ἐὰν ἀνήγειρεν
 ἀνδριάντα εἰς τὸν τελευταῖον, διότι ἡ Μακρακίᾳς τοῦ
 Σιδηροκαστρίτου κατ' οὐδὲν ἐστὶ κατωτέρα τῆς 'Ἰλιά-
 δος τοῦ 'Ομήρου, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐν τῇ
 πρώτῃ συμπάσα ἡ στρατιὰ τῶν ἡρώων καὶ 'Ημιθέων
 εἶναι περιεκτικῶς ὁ Μακράκης !

ΣΤ'. Χαράλαμπος Πατρίκιος.

«Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνὴρ» ἔλε-
 γον οἱ πρόγονοι τοῦ Πατρίκιου, χωρὶς νὰ συλλογισθῶσι
 ποτὲ ὅτι εἰς τῶν ἀπογόνων των, αὐτὸς ὁ Πατρίκιος, καὶ
 τοι μὴ πλούσιος ἤθελε κάλλιστα φθέγγεται Μουσῶν !
 Σήμερον λοιπὸν τὸ λόγιον ἐκεῖνο δέον νὰ διορθωθῇ ὥ-
 δὲ πως· «κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἢ ζεύ-
 ζεχης ἀνὴρ». Καὶ μὰ τὸν 'Αἰδωνέα οἱ βλάκες ἔχουσι
 τὸ προτέρημα νὰ γράφωσι καὶ ποιήσιν καὶ ὅ, τι ἄλλο ἢ
 τετραγωνικὴ κεφαλὴ των ἐγκυμονήσῃ, χωρὶς νὰ δίδω-
 σι λόγον οὐδενί. 'Ἰδοὺ σήμερον ὁ Πατρίκιος ἐφάμιλλος
 τοῦ Μήλα, ἐπιδίδεται εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ποιήσεως εἶδος,
 τὸ ἐκλογικόν, καὶ ἐπιφωνεῖ νάδε,

Ἐστὸν Οὐάρδο ὑπεσχέθη
 Νὰ ἐξελεύσῃ παρευθὺς (α)
 Ὅτι αἰσθημὰ ἀφέθη
 Ἀτιμώρητο ἀρετῆς.

Ἐξορεῖ φιλελευθέρους
 Τὸ θηρίο τὸ δεινὸν
 Ἐστὼν Κυθήρων τοὺς σκοπέλους
 Στῆς Κερκύρας τὸ φανὸ (β)

Αὐστὺχ' ! ἔλαβον ὡς γέρας
 Τῶν πολλῶν των θυσιῶν
 Ἀπὸ τοῦτο καὶ τὸ τέρας
 Καὶ πληγὰς ἐξοριῶν !

Προστιμήσεις	Χειρῶν δέσεις
Ἀοιδωρίσεις!	Μαστιγώσεις
Καταθλίψεις	Ἐπιθέσεις
Κακουχήσεις	Φυλακίσεις
Βασανίσεις	Ἐξορίσεις
Καὶ γυμνώσεις	Ἐως πότε θένα ζήσης
Διατάξεις	Καὶ τὴν γῆν δὲ θε ν' ἀφήσης
Καὶ συλλήψεις	Ἄϊτις τόσων δεινῶν ;
Ἐκτελέσεις	

Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο μὰς ἀναμνησθεὶς τὸ ἔργον
 συναδέλφου τινὸς τοῦ Πατρίκιου, τοῦ σπουδαιοτάτου
 τῶν ποιητῶν Γιακουμακάτου λέγοντος,

Ποιητῆς ἀρχαϊκὸς	Καὶ ἀριστοφανικὸς
Ποιητῆς ἀλκαϊκὸς	Περιοιουβαναλικὸς
Ποιητῆς ἀλκμανικὸς	Καὶ Ἀριστοδαντικὸς
Ἐλεγειοσαπφικὸς	Ποιητῆς Κουρλανδικὸς

(α) Ἐρροεῖ ὅτι ὁ Κόμης Καροῦσος ὑπεσχέθη.

(β) Περί υπάρξεως φανοῦ Κερκύρας καὶ ἐξοριῶν

ἸΑΚΩΒΑ ΤΕΙΧΟΠΟΛΙΤΗΝ
 ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ
 ΜΟΥΣΗΟΥ

Ποιητῆς Λαρδανικὸς   Ποιητῆς νηπιακὸς
Ποιητῆς Μουζικικὸς   Ποιητῆς Ἑλληνικὸς (α)
Τσαρμοσκοδιτικὸς

Ὡς βλέπει δ' ἀναγνώστης οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶν ἅπαν-
τες μία στροφή καὶ πάντες οἱ στίχοι λήγουσιν εἰς κο-
ῶς νὰ ἐλεγέ τις βλαξ, βλακός.

Δυστυχῆ Γουτεμβέργιε ! ἐὰν ἐγίνωσκες ὅτι τὴν θαυ-
μασίαν ἀνακάλυψιν σου ἤθελε μεταχειρισθῇ ὁ Πατρίκιος
πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ποιημάτων του . . . ὦ ! . . .
πόσον δισταῶ νὰ πιστεῦσά ὅτι ἤθελε τὴν κοινοποιή-
σῃς ποτέ !

Ζ'. Σπυρίδων Καρύδης.

Μὴ θαυμάσητε ποσῶς ἐὰν ἀκούσητε ὅτι καὶ ὁ γεννά-
δας οὗτος εἶναι ποιητῆς τοῦ τελευταίου συρμοῦ, δηλα-
δὴ ἐκλογικὸς. Αἱ περιστάσεις ἀναδεικνύουσι τοὺς μεγά-
λους ἄνδρας. Ἐὰν δὲν ἐγένετο ὁ καταπληκτικὸς ἐκεί-
νος μεταξύ Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας πόλεμος, ὁ Βίσμαρκ
θὰ ἔμενεν ἄγνωστος. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν 25 Μαρτίου
δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν τίποτε περὶ τοῦ Κανάρη καὶ Μπό-
τσαρη. Ἐὰν τέλος δὲν ὑπῆρχον ἐκλογαί, τὰ ὀνόματα
τοῦ Μῆλα, Πατρίκιου καὶ Καρύδῃ θὰ ἔμενον ἐν τῷ σκό-
τει καὶ ἡ σήμερον διαλάμπουσα ἐκλογικὴ ποίησις θὰ
ἦτο λέξις κενή. Τεμάχιον ποιήματος τοῦ Καρύδῃ προ-
σφερόμεν τελευταῖον ὡς ἐπιδόρπιον.

Ἴδού ὁ Καρύδης ἐμπνεόμενος καὶ σφαιροβολῶν στί-
χους ! Τὸ ποίημα ἀρχεῖται οὕτως.

(α) Ἐνταῦθα παρατηρεῖ πᾶς τις ὅτι καθὼς ὁ Ἑπ-
Ἄρτινος συνητηθῇ ἐν τῇ ἀφιερώσει τοῦ ποιήματός
τον μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Κώστα. Εὐσταθεία-
δου, οὕτω καὶ οἱ συναδέλφοι Γρακομακάτος καὶ Πα-
τρίκιος συνητήσαν ἀλλήλους εἰς τὸ ὄψος τῶν ιδεῶν
καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν στίχων ἐν ταῖς ἀνωτέρω ποι-
ήμασί των, καὶ οὕτω ἐπεκρίθη ἕλος πάντων καὶ ἱ-
ταλικῶν λόγων i genii s' incontrano.

Ὅχ ! ποῖαν τιμιότητα
Τάξιν καὶ ἀγρυπνίαν
Ἀπέδωκε καὶ ὁ στρατὸς
Εἰς τὴν Κεφαλληνίαν !

Χαῖρε δὲ ἰκανότητα
Μοιράρχου καὶ Φρουράρχου
Εἰσαγγελέως δὲ πιστοῦ
Καὶ Κυρίου Νομάρχου.

Ἄγγελοι ἐσυμβούλευαν
Τοὺς ἐντιμοὺς πολίτας
Διὰ νὰ ἐκλέξουν ἄνθρωπους
Πιστοὺς δικαιοκρίτας

Εἰς τ' Ἀργοστόλιον ἔθεσαν
Δήμαρχον Βινιεράτον
Κ' ἐπίσης εἰς τὴν Διβαθὴν
Κύριον Τζεντζεράτο !

Χαῖρε λαὲ τῆς πόλεως
Χαῖρε τὸν Δήμαρχόν μας
Τὸν δαφνοστόλιστον ἀετὸν
Ποῦ ἔπεμψ' ὁ Θεὸς μας.

Χαῖρε λαὲ τῆς Διβαθοῦ
Χαῖρε τὸν Ἰατρόν σας
Χαρεῖται καὶ τὴν σήμερον
Δήμαρχον ἐμπιστόν σας !

Ἡ σκιά δὲ τῶν ἀνθρώπων
Σὺ δὲ εἰσαί Βινιεράτε
Ὁ Λαὸς πλὴν ἀγαπᾷσε
Ἄν θ' αὐτὴ νὰ βοᾷ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ποῦ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα
Λαμπρὰ σπινθηροβολοῦ !

Ἐπίσης καὶ τῆς Αἰδοῦ
Κύριος Τσεντζεράτος,
Φίλοι πολλοὶ ἀπέδειξαν
Τὸ τρομερὸν τοὺς πάθος !

Ὡς καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης
Τοὺς Δημάρχους ἀγαπᾷ
Ἄνδρες καὶ παιδιὰ, γυναῖκες
Τὰ κουμπούργια τοὺς βροντᾷ ! !

Τὸ ὥραϊον τοῦτο τραγελαφικὸν ἀριστούργημα, ἀρκεῖ
νομίζομεν ἵνα καταδείξῃ τὴν ἀξίαν τοῦ σοφοῦ ποιητοῦ
καὶ ἱπαρκοῦμεθα εἰς τοῦτο μόνον, διότι ὁ γῶρος εἶναι
στεινὸς καὶ ἡ ναυτίλῃ ἤρχισεν νὰ μας καταλαμβάνῃ, ναυ-
τία ποιητικὴ, ἀπόρροια ἀναπόφευκτος τοῦ γλαφυροῦ
καλάμου τῶν ἑπτὰ ἐπὶ ποιήσιν !

Κλείομεν τὴν ποιητικὴν ταύτην συλλογὴν, ἀναπέμ-
ποντες εὐχαριστίας τῷ Ὑψίστῳ, εὐδοχίσαντι ἐν τῇ παν-
σοφίᾳ καὶ ἀγαθότητι του νὰ βίβῃ τοιαῦτα πνευματικὰ
ἐκτρώματα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα διαλάμπῃ πλείοτερον ἡ
παιδεία καὶ ἡ νοημοσύνη, ὥς ἔρριψε τὸ σκότος, διότι
ἐν ἑλλείψει αὐτοῦ ἠθέλομεν παραγνωρίσει τὸ ἐκ τοῦ φω-
τὸς προερχόμενον εὐεργέτημα, ὥς ἔρριψε τὴν δυστυχί-
αν, ἄνευ τῆς ὁποίας, ἡ εὐτυχία θὰ ἦτο λέξις ἀγνωστος
καὶ κενή !

Ἐγγραφον ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 28 Μαΐου 1870.

Εἰς ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΓΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α122.47.0011

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΓΟΥ

